

בעזהש״ת

גיליון

דברי תורה

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דא"ח ימי הפורים תשפ"ד

מאמר "והשתיה כדת וכהלכה"

שנכתב ע"י א' מרבני אנ"ש ע"פ הוראתו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

גיליון תצ"ד

י"ל פורים תשפ"ה

אלו הנקראים בשם "עמודי התווך" שמחזיקים ותומכים בהוצאת הגליון

ידידינו החשוב
הרה"ח **יואל ישראל לעוו** הי"ו
מאנטשעסטרער

לעילוי נשמת
הרה"ח **ברוך מרדכי יהודה ב"ר**
ברוך יהודה ע"ה
לעבאוויטש

ידידינו החשוב
הרה"ח **ישראל חיים גראס** הי"ו
מאנסי

עץ חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר

© כל הזכויות שמורות למערכת
"מעין החיים"
קרעטשניף פעיה"ק ירושלים תובב"א

הערות והארות ניתן לפנות לאימיל
q318641643@gmail.com

בהעתקת הדא"ח לגליון זה:
הר"ר חיים יצחק יהושע דייטש הי"ו

להנצחות, מזל טוב, לע"נ וכדו' ניתן לפנות
להרה"ח **שאול יחזקאל שכטר** הי"ו
בפלא' 050-4168937

להעברת התרומות ניתן לפנות להגזברים
ירושלים: הרה"ח **אברהם אבא ווייס** ני"ו
בני ברק: הרה"ח **שלמה מרדכי שכטר** הי"ו
בית שמש: הרה"ח **שמואל יהודה קאלינסקי** הי"ו
אלעד: הרה"ח **יצחק מנחם כהן** הי"ו

ניתן לתרום גם דרך מערכת "נדרים פלוס"
על שם מכון "מעין החיים" - קרעטשניף

שיחון"ק מלווה מלכה פ' ויקרא – ליל פורים דפרזים תשפ"ד

והארריך צקעודה שלישיית כצכל שבוע,
שדיצר דא"ח שעה ויותר,
וצירך צרכהמ"ז כשעתיים אחר זמן רצינו
תס, ואח"כ עשה הפסקה והלך לטבול
צמקווה ושצ להתפלל תפילת ערצית
צנחת וצמתינות, ואחר התפילה הדליק
את כל הנרות כנהוג שארך גם כן זמן
רב, ורק בשעה מאוחרת התחיל לקרות
את המגילה, וכל אחד יכול לשמוע על
הטעמי"פ צאזיה אופן היה קורא את
המגילה, והיה נראה כאילו ינא עתה
ממנוחה צת שבועיים, וזמן רב אחר חלות
הלילה נטל ידיו לקעודת מלווה וקעודת
פורים עד עלות השחר.

אאמו"ר זי"ע היה אומר כי מלווה מלכה
צריך לאכול צרצים ומיעוט
רצים שניים, וכל שבוע היה אוכל צרצים
כפשוטו, אצל צעת שהיה חולי ואפילו לא
היה יכול לרדת מן המיטה, ציקש מאחד
מנאלאיו או משמשיו שיטלו ידיהם שיהיה
צרצים, ואז אמר צסם הרה"ק רי איציק"ל
ששני אנשים הם גם כן רצים.

ידוע מצדיקים שאמרו כי עיר שמסוצים
צה עשרה אנשים יחד לקעודת
מלווה מלכה כל העיר שמור מכל רע.

בשהאיר היום התחיל את העצודה
צהתחדשות צלי לאות, וקודם
התפילה אמר כל ספר תהילים, ולמד כל
השיעורים קודם התפילה, וסיים חזרת
הש"ץ צחלות היום, ואז התחיל לקרות את
המגילה ואחר המגילה חילק משלוח מנות
לכל הקהל, ומיד אחר כן הגיח תפילין
דר"ת והתפלל מנחה, וציום היו איתו רק
האורחים והצחורים שלמדו צישיצה כי
אנשים אחרים לא היה שייך שיהיו שם כל
היום, ואח"כ פנה למשתה היין ולעריכת
השולחן עד אור צוקר שני, ולא ראו עליו
עייפות כהוא זה.

ידוע לכל כמה כוחות ועצודות היה
אאמו"ר זי"ע מוציא צתפילותיו
וצשולחנותיו מדי שצת צשצתו, ועולה על
כולנה שצת זכור, כי אם כל שצת היה
השצת המעולה צשנה כ"ש שצת זכור,
וצפרט צשנה כהאי שתא שחל פורים
צמוצאי שצת צבר הכניס כל הכוחות של
פורים צשצת זו, וצדרך כלל כל אדם עייף
אחר שצת, וצפרט הוא אחר עצודותיו, ועם
כל זאת צמוצאי שצת צהגיע תור יום
הפורים - כאשר היה גר צכפר עטה קודם
שעבר לירושלים עיה"ק - לא היה נרגש
שעבר שצת.

להתפלל בצית המדרש, והיו מתפללים בציתו של זקה"ק אשר היה נקרא די גרויסע שטוב, אזל צפורים וצומנים אחרים כשהיה קהל רב היו יכולים להתפלל ציהמ"ד, כי היה מתחמם מהצל האנשים.

ושמעתי מאדם אחד אשר אציו התפלל שם צפורים, שהחלונות היו מכוסים קרח, והיה הקור עו כל כך עד שלא נמס הקרח גם צשעת התפילה, ועם כל זה כאשר קרא זקה"ק את המגילה היה כל המגילה ספוגה מזיעה, כי למרות הקור העו נטף מפניו זיעה עד שנתמלאת כל המגילה זיעה, זאת שמעתי כבר מאחמו"ר זי"ע ועתה שמעתי שוב גם מאדם שאציו היה שם.

אחמו"ר זי"ע קיבל את המגילה שלו דורון דרשה מזקני הרה"ק רי איתמר זי"ע, ואמר אחמו"ר זי"ע שהוא נהנה מאוד ממגילה זאת כי המגילה נראית ממש כמו המגילה של זקה"ק זי"ע, וציאור הדבר הוא שגם מגילה זאת היתה ספוגה מזיעה כמו מגילתו של זקה"ק זי"ע.

פידל' ר"ת פתי יאמין לכל דבר, אכן דוד המלך היה לו כנו"ר אשר הוא ר"ת כ"ו נר.

יש הסוברים שהרה"ק הרצי רי מרדכי"י ניגן על הכינור, אזל צאמת הראשון שהתחיל את עצודה זו היה

וביום ט"ו נסע לירושלים וקרא שם את המגילה וערך את שולחנו הטוהר, וצימים ההם מכפר עטה לירושלים היה נסיעה של לפחות חמש שעות, ולפעמים נתארך הדרך יותר, כי לא היה לו אז אויטא משלו, ופעם נסע צאויטא שהיה צריך למלאות צענון כל שעה, וארך הנסיעה מהצוקר עד הערב, אכן צשנים האחרונות שהיה צכפר עטה כבר היה לו אויטא משלו, שקנה לו הרה"ח ר' משה מארצער ע"ה אויטא, ומאז צכל פעם שהיה צריך אויטא חדש היה קונה, וכך המשיך את מנהגו גם אצלי להצחל"ח עד יומו האחרון, וצכל פעם שהיה קונה אויטא לעצמו היה קונה גם לאחמו"ר זי"ע.

נמצא שהיו כל השלושה מעת לעת צהמשך אחד, והיה יכול להכניס חיות צלצ צני אדם שהיו יכולים לאחוז איתו מהחל ועד כלה, אפילו שלא פנו למנוחה.

בית המדרש של זקה"ק צסיגעט היה ציהמ"ד גדול, והתפללו צו רק צימות הקיץ וצימים טובים, וצצת חנוכה כשהיה קהל רב התפללו שם ואם לא היה הקהל רב לא התפללו שם, כי סיגעט נמצא צמקום גצוה על ראש ההר ושורר שם קור עו והתנור שהיה שם לא היה יכול להסיק את כל צית המדרש, והיה סכנת נפשות

הכינור צתנור של אפיית המנות בערב פסח, כי ע"י העבודה שהכניס צתוך הכינור נכנס צו קדושה, כי כשצדיק לוקח דצר לידו הרי זה מתמלא בקדושה, ורצה שיאפו את המנות בקדושה זו.

ואבך העבודות שהשקיע אז לאו כל מוחא סביל דא, אצל זה היה ידוע, כי מפעם לפעם צעת שהרצי ר' מאיר'ל היה שם, וזמניו שלו היו שונים מכל אדם כידוע, והיה אוכל רק פעם אחת כעלות השחר, וציווה להעיר את הרצי ר' מאיר'ל שייכנס לחדרו, וציקש ממנו שינגן על הכינור צשעת אכילתו.

ובמבל מקום עיקר עבודת הכינור התחיל הרה"ק הרצי ר' מאיר'ל מקרעבישניף זי"ע, והיה אומר כי הכינור שלו קדוש כשמונה עשרה, וצשעת שריפה צריך להצילו כספר תורה, ועל כינורו לא יהיה מבין רק מלך המשיח.

וזקני הקדוש ר' איתמר קיבל את כינורו צירושא, ואמר שצזכות שרצה להציל את הכינור זכה להינצל מהדייטש'ן ומהרוס'ן, וזכיתי לנגן על הכינור פעם צצית זקני הקדוש.

זקה"ק הרזא דשבת היה מלא צאהצת ישראל ועסק צעניין הכנסת אורחים צאופן מופלא, ומחז מארמרוש

צנו הרצי ר' מאיר'ל זי"ע, וכשראו אחיו כי אהב אציהם עבודה זו, ויקנאו צו אחיו והתחילו גם הם לנגן על הכינור, אצל הרצי ר' מרדכי'לי לא ניגן על הכינור רק פעם אחת ציום הפורים.

וגופא דעוצדא הכי הווה, שפעם צשעה שערך זקני הרצי ר' מרדכי'לי זי"ע את משתה היין, עבר צרחוצ ציגאנער אחד וניגן על הכינור, כדרכם לנגן על הכינור ולקצץ מעות, וציווה הרצי ר' מרדכי'לי שיקחו את הכינור ממנו כי הוא רוצה לנגן על הכינור, ולא היה כינור שם צצית כי הוא כאמור לא היה יכול לנגן על הכינור, וצניו לא היו אצלו אלא ישצו צמקומותיהם, והתחיל לנגן צהתלהצות אך לא עלה צידו לנגן שום ניגון, וירא כי לא יכול לו ויאמר שניחר גרונו של הכינור וצריך להשקותו יין וכך יעלה ניגונו יפה, ועשו כדצצרו ושפכו יין אל הכינור, וכמוצן שלא הועיל לנגינה כלום, יועל על הכיסא כי אמר אולי כך יצליח צנגינתו, וכשראה שאינו יכול עלה על השולחן, והתחיל למשוך צמיתרי הכינור עד שנקרעו כל המיתרים ונצצר המוט, וציווה שיצאו לחוץ וישלמו לגוי את דמי הכינור וגם את המעות שהיה יכול להרוויח מהכינור, וכל עבודה זו היה צעת שנתצסם ציינו אחז צדעת קונו.

וישוב צצר לא רצה להוציא את הכינור מציתו, אלא ציווה להשליך את

שאמר צרות קדשו כמו צלדיקים
הראשונים, ועם כל זאת דאג להחיות
ולכבד כל אחד מישראל.

אם בל המועדים יהיו במלוא ימי הפורים
לא נבמלואם. י"ל, אם בכל המועדים
והזמנים היו בטלים, ולא מלאו את הזמן
כראוי, אזל ימי הפורים לא נבטלים, כי ימי
הפורים הם ימים נעלים אשר אי אפשר
להעבירם צמילי דעלמא, כי יכולים לנצל כל
רגע מימי הפורים לתפילות ובקשות
ולהמשיך יראת שמים, על כן צריך להיזהר
מאוד שימי הפורים לא יהיו נבטלים, אלא
לנצל את הזמן כראוי.

אאמרו ר זי"ע היה אומר, אם כל
המועדים יהיו בטלים, שאם
בכל המועדים והזמנים האדם מצטל את כל
לונותיו צפני השי"ת, אזי בהגיע ימי
הפורים לא נבטלים, כי בזכות זה יכולים
להמשיך כל הישועות בכל העינים הן
צרותניות והן בגשמיות, כי אם כל השנה
מתנהגים כראוי מקבלים צימי הפורים
משלוח מנות מן השמים ונענה על הכל
לטובה ולצרכה.

אבל צריך להתפלל באופן של יבקשו
למילדי כמוצא צספרים, דהיינו
שצריך להתפלל למען כבוד שמים ולא
להתכוון למען טובת עצמו, אלא למלך,
יצירות בתולדות טובות מראה, שנזכה
לעשות מצוות ומעשים טובים למען

היה מחוץ של עניים, ורק שני עיירות היו
זהם הרבה צעלי צתים ואנשים סותרים
והם סיגעט וסאטמאר, ומכל מחוץ
מארמרוש צאו לסיגעט ולסאטמאר לאסוף
מעות, והאורחים שהגיעו לסיגעט היו
אוכלים צצית זקה"ק זי"ע, וצליל שצת אכלו
כולם יחד צמקום התפילה די גרויסקע
שטוב, וזקני הקדוש קידש צחדרו ואח"כ
ינא לשולחן הטור צאותו צית, וציום
השצת היה אוכל יחד עם כל האורחים,
והיה אומר כי כל איש שורר צציתו ורגיל
לומר שם זמירות, וכשמגיע צניכר וצריך
להיות סמוך על שולחנו של אחרים ציום
השצת צלית צרירה, צריך לתת לו הרגשה
טובה ולתת לו די מחסורו, על כן נהג
שבהגיע אורה חדש אשר לא הכיר אותו
אמר לו, אם אתם צעל מנגן אכצד אתכם
צומר לכבוד שצת, וכמוצן שצדרך כלל ניסה
כל אחד להשתמט ממנו, ורק מי שהיה
צאמת צעל מנגן התחיל ניגון.

ופעם היה יהודי אחד שענה לו, ואם
אחד אינו צעל מנגן וכי אינו צריך
לשיר זמירות לכבוד שצת, וכשמע זקה"ק
זי"ע כדצרים האלו נהנה מאוד שיש לו
הזדמנות למלאות חפצו של אדם, וכיצדו
לשיר יום זה מכובד, והוא לא היה יכול
לנגן ונעשה שחוק גדול מנגינתו, ואחר
סקיים החרו הרשון עזר ואמר, הנה
עתה רואה כל אחד שאיני צעל מנגן אם
כן יכול אני צוודאי לומר.

זהו כוחו של צדיק, אשר ראו עליו את
עבודותיו ותורותיו וישועותיו וצבריו

שמו יתצרך.

שאין לשתות יין כי עלול להציא לדברים
אשר לא טובים המה.

באחד מהשנים כשהייתי צבית שמש
ציוס פורים דפרזים כמנהגי
צכל שנה, ראיתי צרחוב נערים פוחזים
שהתצקמו ציינס כיצד הם מתנהגים
צמנוולות שפלה, והצנתי כי מי שהוא צעל
תאוה, הרי צשעה שהוא שותה מתעורר
צקרצו כל מה שטמון צקרצו, ומוציאו
כאילו שיש לו אהצת ישראל, אצל זהו שקר
מוחלט כי צאמת הוא צפנימיותו צעל
תאוה, וכיוון ששמה ואיצד את צלילות
דעתו אינו יכול לשלוט עליו ויוצא כל
פנימיותו הי"ו.

והנה אין נדיק צארץ אשר יעשה טוב
ולא יחטא, ולכל אחד יש יצר הרע,
וגם מי שעמל צכל יום לשצור את היצר
הרע ומנסה לשלוט עליו, אצל צו צרגע
שמאצד את הדעת ואין המוח שליט על
הלצ אינו יכול לנצח את היצר הרע, ויוצא
הנקודה הפנימית שצתוכו מה שאין אחד
יודע מה שצאמת צלצו, והרי הוא
כמשחק צאש, כי אין יכולים לנצח את
היצר רק שהמוח שליט על הלצ.

ורוצה אני שיפרסמו את הדברים צשמי
לכל אשר איננו פה, ואם יאמרו
עלי שאיני ירא שמים ואיני מניח לקיים
מה שכתוב צשו"ע איני חושש מזה, כי
שמעתי מצאמו"ר זי"ע שאמר צשם
זקה"ק זי"ע לפרש דברי הגמרא (מגילה ז):
'אמר רבא, מיחייב איניש לצקומי צפוריא
עד דלא ידע צין ארור המן לצרוך מרדכי,

לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי,
היה אצמו"ר זי"ע אומר, שגם כל
הצקשות אשר לא היו כהוגן, גם על זה
אנו מצקשים שיתקצלו לרחמים ולרצון,
וזהו 'לתת את שאלתי ולעשות את
צקשתי', לעשות הוא לשון תיקון, לתקן
את כל הצקשות שצקשנו, שהכל יתקצל
לרחמים ולרצון.

כבר ראיתי שלקחו כלים וקלקלו אותם
צידיים, ואעפ"כ צעל מלאכה טוב
יכול לתקן אפילו מה שקלקלו צידיים.

זאת למודעי כי שכרות הוא דצר של
גויים, וצריך להיות צפורים רק
'מצוסס' ולא 'שיכור', כמו שהיו
הלדיקים גדולי עולם שהיו נראים
כמצוסמים, אך צו צרגע שהיה איזה
סיצה ראו שאפילו שהיה יין קשה אצל
הפחד מפיו, ומי שאין הפחד יכול
להפיו ויכול צרגע להתפכח מיינו,
אקור לו לשתות, ומי שיכול לשמור על
דעתו מותר לשתות קצת יותר מלימודו,
ואח"כ צהתאסף צין אנשים לשמוח יחד
שותה עוד קצת, אצל שיישאר שולט על
גופו, וצחורים אקורים לשתות יין
לגמרי, כדאיתא צזוהר המוצא צחק
לישראל ליום שישי פרשת יתרו מה יכול
היין לגרום, וגם איתא צעמק צרכה

בתפילת רבש"ע

אפשר לומר **צדק** נחות על פי דברי הגמרא (שבת קד.) שמזאת כל סדר הא"ב, ויש להקשות מדוע אות פ' קודם לאות ז', והרי ז' הוא לדיק ומדוע אינו קודם, ועוד קושיא שהרי לדיקה היא מצווה גדולה והעיקר שצריך אדם ממון הוא רק כדי שיוכל לתת לדיקה, אם כן מדוע בתפילת רבש"ע אומרים שערי פרנסה קודם שערי לדיקה, אלא שאם אין פרנסה כיצד יכולים לתת לדיקה, לכן הפ' קודם לדיקה, כדי שיוכל להיפתח שערי פרנסה כראוי, ואז ייפתח גם שערי לדיקה כראוי.

רצה ורצי זירא עצדו סעודת פורים צהדי הדדי, איצקוס, קס רצה שחטיה לרצי זירא, למחר צעי רחמי ואחייה, לשנה אמר ליה ניתי מר ונעציד סעודת פורים צהדי הדדי, אמר ליה לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא, והקשה זקה"ק וכי מעשה לסתור, והרי אמר מקודם שחייב אינש לצסומי ומהו זה שחזר ואמר 'לאו בכל יומא מתרחש ניסא', וציאר כי הנה בכל מקום שאמרו רז"ל חייב היינו עד כדי מסירות נפש, אבל כאן כתוב 'מיחייב', ופירושו שהיה מן הדין צריך להיות חייב לצסומי צפוריא, אבל כיוון שקס רצה ושחטיי לרצי זירא לכן איננו חייבים, וכיוון שיש לי על מי לסמוך איני חושש.

דא"ח ושיחו"ק משתה היין פורים תשפ"ד

קוראים צמגילה 'אין אונס' (שם א, ה) כי הדר קבלה בשמחה רבה.

והנה פלאדין עושים מעיסה ממולאת באגוזים, לרמוז שאפילו שאגוזי שהיא בגימטריא חט"א, אבל כאשר עושים תשובה מאהבה ומכניעים את החטא ומקיפים אותו בלח"ס שהיא בגימטריא ג' הוויות המורה על התקשרות צהשי"ת, וגם מרמוז על התורה כמו שנאמר 'לכו לחמו בלחמי' (משלי ט, ה), נהפך להיות מאכל ערב לחיך,

בקודש פנימה – באכילת הפלאדין

ע"י תשובה מאהבה זוכים להכניע את הרע שלא יהיה לו שום שליטה עלינו

אמרו אצוה"ק פלאדין נוטריקון 'פיל-אדון', והטעם שאוכלים מאכל זה צפורים, כי פורים הוא צחינת תשובה מאהבה, כמו שאמרו רז"ל (שבת פח.) כי צמעמד הר סיני קבלו את התורה מאונס, והדר קבלה צימי אחשורוש מאהבת הנס דכתיב 'קימו וקבלו היהודים' (אסתר ט, ב) קימו מה שקבלו כבר, על כן

לשלוט על שום יהודי בכל מקום שהוא, כי כל מה שהיצר יכול לשלוט על האדם הוא רק כיוון שהוא צענמו ר"ל נתן כוח צס"ח כאשר מילא אחר יצרו, ואז נעשה כצעל הצית עליו ויכול לגרום לו לצרות חלילה, אצל צעת אשר ישלטו היהודים המה צשונאיהם אין לרע שום שליטה, על כן 'ליהודים היתה אורה ושמהה וששון ויקר'.

באכילת ה'נאנט'

ימי הפורים נתקנו להרבות אחווה ורעות בין

בני ישראל משפחה ומשפחה

מאכל זה נקרא 'נאנט', ואוכלים זה צפורים לרמז שצריכים להיות בני ישראל קרובים זה לזה, צצחינת 'לך כנוס את כל היהודים' שרצתה אסתר המלכה ומרדכי היהודי, ולא כהמן שרצה לעשות מחלוקת צין בני ישראל, והתחיל לקטרג עליהם צפני המלך ולהזכיר חסרונותיהם כדאיתא צגמרא (מגילה יג:), כי אכן 'ישנו עם אחד', אולם תחת שיהיו צלצ אחד כעם אחד הרי הם 'מפוזר ומפורד צין העמים', ואין הם צאחדות אלא כל אחד רואה רק את חסרונותיו של השני, וכל אחד רודף את השני ומקנא צו, ועל ידי שהזכיר קטרוג זה רצה להתגבר כוחו עליהם.

ובל זה רצה אמר לומר למלך מלכי המלכים כמו שכתוב 'ויאמר המן למלך' וכידוע שצכל מקום שכתוב מלך

והוא מאכל יקר וטוב מלא צמלכות שמים 'פיל אדון', והו סוד האגוז הטמון צתוכו, לרמז שע"י התורה וע"י שאין האדם מסיח דעת מהשי"ת הוא מכניע את היצר הרע ומשקעו, וגם אם הוא אגוז קשה אפשר לכתתו ולשצרו ולהקיפו צלח"ס.

ובירון שמקצלים כוחות מן השמים לעצוד את השי"ת, זוכים צסייעתא דשמיא שיהיה 'נותן לחם לכל צשר כי לעולם חסדו', ואפשר לזכות לנצל כל ענייני הלחם כמו שציווה השי"ת.

ולבן אוכלים מאכל זה צפורים כי צפורים זכו שקיימו וקצלו את התורה עליהם ועל זרעם ועל זרעם ועל כל הנלווים עליהם ולא יעצור, לכן מודים את ה' ועושים מאכל זה להראות כי זכינו לעשות תשובה מאהצה, והשי"ת יעזור שהכל יתהפך לטובה ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה צשונאיהם.

אאמז"ר זי"ע היה אומר צסם זקה"ק זי"ע לפרש מאמר הלל 'דעלך סני, לחצרך לא תעציד' (שבת לא.), כי מי שהוא שונאך אל תעשהו לאוהבך, והשונא הגדול ציותר לאדם הרי הוא היצר הרע, ואין לראות צו אוהב, אכן צפורים ניתן לנו כוח להכניע את השונא הגדול לאדם ולהפוך אותו אשר ישלטו היהודים המה צשונאיהם, שנוכל לנו לשלוט על היצר הרע ולא יוכל היצר לשלוט על שום נפש מישראל צשום אופן צכל מקום שהם, כי כיוון שמכניעים את הרע אי אפשר היצר הרע

אמר לו קללי (שמואל-ב טז, י), וכשיש צו
אמונה חזקה וציטחון שהכל נהיה צדצרו,
אז הוא מצין כי חפץ הקב"ה להיטיב
לצרותיו כי מדרך הטוב להיטיב כמו
שאומר הרה"ק ר' חיים וויטאל זי"ע, ואז
ינא מדי כל הקשיים המסתירים את הטוב.

באמירת לחיים

כשמתגלה ההסתרה רואים כי גם מה שהיה

נראה כמידת הדין שרשם חסד ורחמים

לחיים, לחיים טובים ולשלום, צני ישראל
התאספו לסעודת פורים להודות

את ה' על החסדים שעשה ועושה
ושיעשה גם הלאה, ולבקש מלפניו על
צחי' מקרא מגילה', רצ"ל אנא ה'
הושיעה נא שמעתה לא יהיה עוד
הסתרה בעולם, אלא נצין שיש צורא
ומנהיג והכל מתנהג מן השמים צחקד
וצרחמים, ונוכל להמשיך תמיד שיהיה
התגלות גדולה של חסד וזוכה לראות
חסד ה', וזהו מקרא מגילה, שאנו
קוראים שיהיה כבר התגלות.

בי אליבא דאמת כל מה שעושה ה' הרי
זה טוב, אבל אנו רואים לזכות להצין

זאת, כמו שאמר אאבו"ר זי"ע היה אומר
בשם זקה"ק זי"ע שאמר פעם יהודי אחד
בראש השנה, רצ"ע, כתוב לנו פרנסה
באותיות גדולות שגם אשתי תוכל לקרות
זאת, כי אפילו שהכל חסדים אבל כשיש
השגות חלשות לא רואים תמיד מיד את

רומז על השי"ת, אך צחמלת ה' עלינו
הוסיפו כותבי המגילה תיבת 'אחשורוש',
כי לא אהנו מעשיו שרנה לקטרג על צני
ישראל, אלא זאת אסתר המלכה ועשתה
היפך רצון הרשע, ואמרה 'לך כנוס את
כל היהודים' שיהיה התקשרות
והתקרבות צין צני ישראל וצפרט צין
הקרוצים, וכמו שכתוב צמגילה 'משפחה
ומשפחה', לומר שכל צני המשפחה
צריכים להתאסף יחד ולשמוח צשמחת
הפורים, וכיוון שצני ישראל יתחזקו יחד
לא יוכל הרשע להתגבר עליהם חלילה.

ע"י ברכת שהכל נהיה בדברו אפשר לצאת

מכל הקשיים

ביוון שאין ניכר הפרי צרכתו שהכל כי
על כולם שאמר שהכל ינא, ויש
לפרש צדרך נחות, על פי המקובל
מהנדיקים שאם צא לאדם צבר הקשה
ואינו יודע כיצד להתנהג, יקח צבר
שצרכתו שהכל ויצרך עליו, ואח"כ ייכנס
צו הארה מן השמים לדעת כדת מה
לעשות, וזהו 'ועל כולם אם אמר שהכל',
על כל מיני צברים קשים שצאים על
האדם, אם אמר 'שהכל' יכול לצאת מהם.

ואין הכוונה שלוקח כוס יי"ש ומצרך
שהכל מן השפה ולחוך, אלא
שנעשה צרור ופשוט צליצו שהצורא
יתצרך שמו הוא צורא ומנהיג לכל
הצרואים והוא לצדו עושה ועושה ויעשה
לכל המעשים, וכמו שאמר דוד המלך ה'

הספיקות והעמימות הם רק על אס
הדרך, אצל כשזוכים לעלות על דרך הישר
רואים שכל מה שהשי"ת עושה הוא
מתנהג בחסד.

ובקשתנו שטוחה מאת השי"ת
י'הראות את אפתר

ו'להגיד לה לבוא אל המלך להתחנן לוי
(שם ד, ה), כי איננו מסוגלים עוד לניסיונות,
ואיננו יכולים לסבול את הנסיעה בתוך
הענן, וכמו שעשה אאמו"ר זי"ע פעם
כשנסע בפליגער צימות החורף והיו רוחות
קשות, והרוחות טלטלו את הפליגער,
שעמד כל העת ונתן נדקה לזכות רבי מאיר
בעל הנס והתפלל שיעזור ה' שהנסיעה
תעבור כראוי, וכעבור זמן נתן נדקה שנית
לזכות רבי מאיר בעל הנס, וכך חזר ועשה
כמה פעמים, כי הוא היה שליח ציבור לכל
בני ישראל ורצה שיתנהג הכל בנחת
וצרוע, ולא היה חששו שיפול הפליגער
ומחמת כן נתן הרצה נדקה, אלא רצה שלא
ירגישו בני ישראל שום קשיים, אלא יהיה
'לכתחילה אריבער', שמתחילה יהיה הדבר
לטובה ולצרכה.

וז'הו י'הראות את אפתר' היינו שלא
יהיה עוד הסתרה, י'להגיד לה,
לשון המשכה, שנוכל להמשיך שגם לעת
הזאת י'בוא אל המלך להתחנן לוי, כי
כשלא יהיה הסתרה נוכח להתקרב אל פני
המלך ולהתחנן לו, י'לבקש מ'פניו על
עמדה, היינו על כל העניינים שהיו צחינת
גחלים עוממות ולא הרגישו צזה חיות,
כמו גחלים עוממות שצקושי דולקות

החסד, לכן אנו מבקשים 'הראנו ה' חסדך
וישעך תתן לנו', שתרצה לנו ה' את
החסדים באופן שגם לנו ייראה ישועה, וגם
'לנו' בגימטריא חלקים, שתרצה שגם מה
שתרצה כמידת הדין הוא חסד ורחמים,
כמו שכתוב 'חלקים יחננו ויצרכנו יאר פניו
חיתנו סלה' (תהילים פו, ב), שגם מידת הדין
יאר פניו חיתנו תמיד.

וז'הו 'אין אפתר מגדת מולדת ואת
עמה' (אפתר ב, ב), אס רוצים לחמם
לצבות ישראל שהם גחלים עוממות ונריך
להצעירם נריך שלא יהיה עוד הסתרה
בעולם, כי אס יהיה הסתרה לא נוכל
להועיל כלום, שהרי אס יש ערפל המסתיר
ואין רואים כי ה' חיתנו תמיד, האין רוצים
שהיו בני ישראל מקושרים צהשי"ת, והלא
אין הם רואים אותו כזיכול כי שורר חושך
ואפילה וחושך על פני תהום, אצל צשעה
ש'אין אפתר', אלא 'מגדת מולדתה', מגדת
לשון המשכה, דהיינו שממשיכים את היסוד
שממס נולד כל ההסתרה, והרי הכל
צשורשן חסד ורחמים, ואז 'ואת עמה'
שיכולים לעורר אפילו את אלו שהם גחלים
עוממות, וכולם יראו שהכל חסד ורחמים
ורק על אס הדרך היה נראה כערפל.

ובבזו שרואים צעת שנוסעים בפליגער,
שצשעה שהפליגער מתחיל
להתרומם הוא נע ונד בתוך הענן
והערפל, אצל צו צרגע שהגיע לדרך
הישר אזי נהיה אור ואין עוד עצים
המסתירים את השמים, כי כשנוסעים על
דרך הישר הכל צרור ונהיר, וכל

מגילה, וכי מזכירים שם כבוד מלכותו על דברי הימים בעלמא, אלא בעת שמגילה נקראת נתעורר צומן הזה כל מה שהיה צימים ההם, כדאיתא בצני יששכר שכל מה שאירע צמשך השנה רמוז צמגילה, וצריך רק לזכות שנוכל להשיג ולשמוע ולדעת מה שעלינו לעשות.

ובשואמרה אסתר למרדכי לך כנוס
 את כל היהודים, היתה כוונתה שמרדכי הצדיק יהיה שליח טוב להכניס כל צני ישראל שצריך להתכנס יחד, וכן בכל עת צרה וצוקה ח"ו צריכים צני ישראל להיות יחד, ולא יתנהג כל אחד בדעת עיקש ללכת בדרכי שחפץ בה, אלא ישכילו צינה ממה שעשה מרדכי הצדיק שלא הניח להשמיד את צני ישראל, ולהתכנס יחד לעורר לצבם של ישראל להתחזק בצמונה שלימה, ולדעת שכולם צריכים להמשיך באותו דרך שקבלנו מפי אבותינו ורבותינו הקדושים, ולא יחשוב שום אדם אולי צריך לעשות בצופן אחר, כי רבותינו סללו לנו את הדרך אשר נלך בה.

זוהו היסוד הראשון שאפשר להתחזק בצמצ קשה כשרוצים להשמיד את האמונה של צני ישראל ואת החמימות, שצני ישראל יתאספו יחד חצרות של אצרכים וחצרות של בחורים, ולשבת צליל שבת יחד, וכך מקובלנו מפי אבותינו ורבותינו הקדושים, שצאופן זה יכולים להינצל מכל רע אפילו צומן קשה.

ונראים כעומדים להיכצות, וכמו שאפשר לראות צתנור של המצות הקדושות, שהגחלים נראים כהולכים וכצים ולפתע צא ניצוץ אש ומעורר אותם, וחוזרים ודולקים בשלהצת אש.

בבית המדרש

בכל זמן קשה צריך להתכנס יחד ולהתעורר להמשיך את דרך אבותינו ורבותינו הקדושים **שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תבלת מרדכי**. צענה שהיו צני ישראל בעת מצור ומצוק, כאשר רצה המן הרשע להשמיד להרוג ולאצד את כל היהודים חלילה, ואאמו"ר זי"ע אמר כי 'להשמיד' היינו להציאם לידי שמד ר"ל ולהעצירם על דתם, מה עשה מרדכי הצדיק, יצא ועורר לצבם של ישראל וזעק 'געוואלד' צחוצות קריה, לידע ולהודיע שאינו מניח עצמו ליפול צרעה שיעך עליו המן הרשע, ולא לחשוש ולומר שאי אפשר לצאת מזה הרעה לעולם ולהתגבר עליו, לא כי אלא אם תרצה תמשל צו, ואפשר להתקרב אל ה' אפילו צמדריגה שפילה כאשר מר כלענה.

והנה כל דברי אסתר המלכה היתה צרות הקודש עד סוף כל הדורות, כמו שאמרו רז"ל 'אסתר צרות הקודש נאמרה (מגילה ז)', וכשמצרכים לפני קריאת המגילה 'צרוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו צמאותיו וציוונו על מקרא

והכוכבים שראה יוסף הצדיק, ואמר כי התורה היא הרי נחמית עד סוף כל הדורות, וזא הכתוב לומר שהתחלת עבודה הוא בלאסוף אסופות אפילו של קש, ואחר שעושים ערימה מהקש אפשר כבר להשתמש בזה דחוי למזגי עלה, ואפשר לעשות מזה גדר לשמירה, ואז 'והנה קמה אלומתי וגם נצצה' לעמוד בזקיפה, אולם אל תדמה בנפשך לומר כי זהו התכלית, אלא בסקוף רואה 'והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי'.

ובן עשה מרדכי הצדיק צעת שרצה שצני ישראל יהיו שמורים מכל רע הלך וכינס את כל היהודים, וצתחילה היה בצחינת מאלמים אלומים כמו שכתוב 'ויעבור מרדכי' (אסתר ד, יז) שלא אכלו מצות ולא שתו ארבע כוסות, אצל מזה נמשך 'ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר' (שם ה, טז).

וזחו 'שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תבלת מרדכי, אפילו מי שהוא צחינת יעקב שהיא מדריגה נמוכה מלשון עקב צריך להיות צהלה וצמחה, ואם יאמר כיצד יהיה צהלה וצמחה כאשר הוא צמדריגה נמוכה צשפל העקב, בראותם יחד תבלת מרדכי, כשמסתכל ורואה מה שעשה מרדכי, שכינס יחד כל בני ישראל לעורר לצדם של אציהם שצמחים.

ואם יזא צעל דין לחלוק ויאמר וכי איזה תועלת יש מהתאספות יחד ראשי עם, כבר פירש אאמו"ר זי"ע את חלומותיו של יוסף הצדיק שכתוב שם 'והנה אנחנו מאלמים אלומים צתוך השדה והנה קמה אלומתי וגם נצצה' (בראשית לו, ז), וצחלום השני כתוב 'והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי' (שם פסוק ט), והקשה אאמו"ר זי"ע מה עניין לשצטים הקדושים קדושי עליון לעסוק צאלימת אלומים, וגם מהו פשר השמש והירח

דא"ח בשולה"ט פורים תשפ"ד

באמירת לחיים

ההתגברות על המן הרשע היה ע"י ששמעו לקול גדולי הדור ללכת בדרך המסורה לנו

בבר צארנו כי צזאת רצה המן להתגבר על בני ישראל חלילה, ע"י שקטרג צפני המלך, וכמו שכתוב 'ויאמר המן צמלך' והיתה כוונתו למלך ממ"ה, ונס מן השמים שהוסיפו תיצת 'אחשורושי שלולא

זאת היה יכול להגיע לחזני ה', וצזה שנכתב 'למלך אחשורוש' נהפך כל הלשון הרע על הגויים, ומכל מקום מטרתו היתה לעורר קטרוג כדי שיוכל חלילה להתגבר על בני ישראל.

ואמר 'ישנו עם אחדי שרצה ה' שיהיו עם אחד, אצל צפועל הוא 'מפוזר ומפורד בין העמים, כל אחד יש לו את

הגזירה, שחפץ המן להעביר את היהודים מעל פתשגן כתב הדת, ע"י שיהיו היהודים מפוזרים ומפורדים בין העמים ולא ישמעו לקול גדולי הדור, אלא לכל אחד יהיה דעה אחרת משלו, ויסבור שידע צעלמו מה צריך לעשות, וזהו האסון הגדול ביותר שיכול להיות.

אבל אסתר המלכה היה רצונה להציל צפני השם את שצחם של ישראל, ואפילו אם יש מעט מן האמת בדברי המן, אבל מכל מקום כאשר ילא מרדכי הצדיק ופקח עיניהם של ישראל ויזעק זעקה גדולה ומרה, ואמר לצני ישראל הנה רואים אתם שהדרך הזה אחריתה רע ומר, ומוכרחים להתאסף יחד שלכולם יהיה דעה אחת וילכו בדרך אחד, ישמעו אליו צני ישראל, על כן ציוותה לך כנוס את כל היהודים'.

ודבר זה למדונו אסתר המלכה ומרדכי הצדיק לכל הדורות, שאם חלילה יצואו זמנים שיהיו נסיונות ויהיה העם מפוזר ומפורד, העצה היא להתכנס יחד, כמו שאמר הרה"ק מרוזין זי"ע צפרשת ויחי שצריך לחזור על זה ולהגיד זאת ולזכור זאת, שיצואו זמנים שיהיו נסיונות קשים על צני ישראל און מעט וועט זיך דארפן דראפען אויף די גלאטע וועט, ורק צכח 'הקצלו ושמעו צני יעקב ושמעו אל ישראל אציקם' (בראשית מט, ב), ע"י שיקצלו ישראל יחד נוכל להתחזק על הדרך שקבלנו מפי אבותינו ורבותינו הקדושים.

הנגיעות שלו וכל אחד יש לו את הדעה שלו, ואפילו נערים יכולים לבוא ולומר קבלו דעתי כי אני סובר שצריך לעשות כך וכך, ודתיהם שונות מכל עם, שכל אחד אומר שהוא מתכוון לשם שמים וצדק הזה צריך ללכת כדי להיות שונים מכן העמים, אבל צאמת אינם מתכוונים לשם שמים אלא להנאת עצמם וזאת דתי המלך אינם עושים ומכאן מלא המן מקום להיטפל אל צני ישראל ולעורר דינים חלילה על צני ישראל כי הרי ילמדך אין שוה להניחם, ועי"ז רצה להשמיד את כל היהודים, דהיינו להעבירם על דתם.

זקני הק' הרוא דשבת זי"ע כשהגיעו הזמנים הקשים והמרים ונלחמו הרוס'ן עם הדייטש'ן, והרוס'ן ראו להעביר את צני ישראל על דתם, והדייטש'ן ראו להרוג ולאצד את כל היהודים, ושיטתו של אאזמו"ר זי"ע היה גדול המחטיאו יותר מן ההרגו, ואמר שמוטב שהדייטש'ן ינלחו צמלחמה מאשר ינלחו הרוס'ן ויכבשו את כל העולם ולא יזכר שם ישראל עוד חלילה, והיה מוכן למסירות נפש העיקר כדי שלא להעבירם על דתם.

רזה היה רצונו של המן, שלא התכוון רק ילהשמיד ולהרוג ולאבד את כל היהודים, אבל אם כל היהודים יעצרו על דתם ויתנהגו ככל הגויים, אזי לא יהיו בכלל יהודים ואין שווה לו להרגם.

רזה גילה מרדכי הצדיק לאסתר המלכה, כמו שכתוב ילהראות את אסתרי, היינו שאמר לגלות מה שטמון תחת

התאספו ונעקו שרוצים הם ללכת צדק של מרדכי הנדיק, אשר מרדכי לא יכרע ולא ישתחוה, ולא עשו כדרך הארץ שצראותם איש יחידי אומרים עליו שהוא שוטה, אלא הכירו היהודים כי איש יחידי יש בשושן הצירה שאין הוא חושש מכל העולם, והולך צדק המסורה לנו ואינו חת מפני איש, אפילו שמרדכי הנדיק היה מיושבי לשכת הגזית וידע כל מה שנעשה בעולם וגם היה בקי בשצעים לשון, וזכוחו זה השפיע עול מלכות שמים על כל בני ישראל, כדכתיב 'כי גדול מרדכי צבית המלך ושמעו הולך צכל המדינות' (אסתר ט, ד), ואמר זקני הקדוש הרבי ר' מרדכי'לי זי"ע, כי 'שמעו', היינו הקבלת עול מלכות שמים שלו צאמרו 'שמעו', היה הולך צכל המדינות.

ובן אמרו צמדרש עה"פ 'איש יהודי היה צשושן הצירה ושמו מרדכי' (אסתר ב, ה), אל תקרי 'יהודי' אלא 'יחידי', דהיינו שאמר יש לנו דרך אחת כי כולנו בני איש אחד נחנו, ואפילו שרק מרדכי לא יכרע ולא ישתחוה אצל כולם צריכים להיראות כמו אותו איש יחידי, ואין צריכים לחשוש מדעה של זה או של זה, כי יש לנו דעה אחת שקבלנו מפי אצותינו ורצותינו הק' ג"ע, כמו שאנו אומרים קודם קבלת התורה, הריני מקבל עלי קבלת התורה הקדושה על דעת משה רבינו ועל דעת רבן שמעון בן יוחאי ועל דעת רבי יצחק בן לוריא אשכנזי הק' ועל דעת כל אצותינו ורצותינו הקדושים, ואין אנו מקבלים עלינו הרצה דעות עלינו אלא כולם צדעה אחת. ובברוח זה היו יכולים להתגבר על המן הרשע, ע"י שכל בני ישראל

פקודת הקודש

כאשר מבואר היטב בגליון דברי תורה דהאי שתא ענין
השתיה כדת בפורים ע"פ הוראתו והדרכתו של כ"ק
מרן אדמו"ר שליט"א

ההוראות למעשה בבית מדרשינו לפי היסודות שנתקבלו מרבותינו ואבוח"ק זי"ע

(א) להרבות בשמחה בזמירות שירות ותשבחות ובריקודין, אך לא ע"י
שתית משקאות המשכרים לפי דברי הרה"ק מוהר"מ מפרימשלאן זי"ע
הידועים אלהי מסכה לא תעשה לך.

(ב) לקיים מצות עד דלא ידע אך ורק כפי המבואר בשו"ע שישתה יותר
קצת יותר מהרגילות שיביאנו לידי שינה, אם מקדש על היין ישתה
יותר מכוס אחד במקצת ואם מקדש על מיץ ענבים ישתה כוס אחד של
יין דוקא ולא יותר,

(ג) אין שום ענין לשתות אפילו קצת יי"ש, ובאם דוקא רוצה לבוא לכדי
שכרות יעשה זה בתוך ביתו במידה ובמשקל, אבל כאשר בא לבית
מדרשינו ולמשתה היין ושולחן הטהור, אין לו לבוא אלא כשהוא
בפיכחות גמורה, ואפילו לא במצב של 'מבושם', כפי הוראות כ"ק
אדמו"ר שליט"א, ולא יצער את רבינו ולא את הציבור ח"ו, וכפי שהיה
נהוג אצל רביה"ק זי"ע יעמידו אי"ה שומרים גיבורים שיכלאו אותו תכף
ומיד עד אשר יתפכח מיינו.

(ד) להשתדל בג' ימי הפורים להרבות כמה שיותר באמירת תהילים.

והשי"ת ינחנו במעגלי צדק למען שימו באהבה, שלא יצטרכו לבוא לידי נסיון
ובזיון, אלא לנצל את הימים האלו כדת וכהלכה לעלות ולהתעלות בדרכי ה'
הישרים, ולהשפיע השפעות גדולות ברוחניות ובגשמיות לכלל ולפרט אמי"ר

מאמר והשתייה כדת וכהלכה

נכתב ע"י א' מרבני אנ"ש בפקודתו והדרכתו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בעזרת השי"ת ערב הימים הק' ימי הפורים הבאים עלינו לטובה דהאי שתא תשפ"ה

הנה כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מרעיש עולמות זה כמה וכמה שנים אודות המכשלה שיש כאלו השותים לשכרה בפורים, ובאים עי"ז לידי הרבה מכשולות, ומי יבוא אחר המלך ודבריו הבהירים בעניין זה מובאים בהמשך באורך, ואע"פ שאין בודקין מן המזבח ולמעלה, אך פקודתו שמרה רוחינו לערוך הדברים בטומו"ד למען יתיישבו הדברים על הקורא, למען שלא יצטרך לקיים הדברים רק באופן של אמונה, אלא בהבנה שכלית שלא זו הדרך ולא זו העיר, ולא לזה נתכוונו חז"ל הקדושים, ובפרט שישנם כאלו שיש להם נסיון גדול בעניין, ומתעמלים הרי כתוב בפירוש בחז"ל, והרי צריך לקיים 'עד דלא ידע', ועוד שראינו צדיקים שהיו שותים הרבה בפורים במסירות נפש, ועוד קושיות מעין אלה, על כן אמרנו ללקט קצת מדברי הראשונים והפוסקים בזה, ומקצת מדברי רבוה"ק.

ובהמשך גם נבאר מה היא הדרך הנכונה לקיים עניין זה, וכמה עצות מעשיות כדי שלא יבוא לידי חטא ועון, לא ברוחניות ולא בגשמיות.

יסוד הענין של השתייה בפורים הם בדברי חכז"ל הידועים לכל 'אמר רבא מיחייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי'. ומסמך בגמרא המעשה שקם רבה ושחטיה לר' זירא. וכתב על זה בעל המאור בשם רבינו אפרים וז"ל:

"כתב ה"ר אפרים ז"ל מההוא עובדא דקם רבה שחטיה לר' זירא לשנה א"ל תא נעביד כו' אידחי ליה מימרא דרבה ולית הלכתא כוותיה ולאן שפיר דמי למעבר הכי".

והנה ענין השתייה בפורים יש לו שני מטרות, האחד, להרבות בשמחה, והשנית, להביאו לידי רוחב לב שע"ז ירבה לשמח גם אחרים הן במאכל ומשתה והן בצדקה, כי ע"י שיוצא מהמצב שדואג רק לעצמו נתרחב לבבו להנות אחרים משלו.

והנה על קושיא זו מזה היא 'בסומי', עמד השלה"ק (תורה שבכתב פ' תצוה), וז"ל:

"עוד יש לדקדק דקדוק הלשון שאמר חייב לבסומי, כי השכרות גדול אינו נקרא בסומי, רק מבוסס נקרא מי שאינו שיכור כל כך. על כן אני אומר שאדרבא באמרם זה הזהירנו באזהרה שלא נשכר כל כך, רק חייב אינש לישאר

מבוסס, רק רשאי להיות שכור היינו כשלא ידע בין ארור המן, וזהו דבר בלתי אפשר כמו שהקשיתי, ממילא יהיה קיים הדבר שמחייב לישאר מבוסס, כי התנאי בטל והחיוב קיים, ודוק היטב".

הרי לנו שהשלה"ק הוכיח דוקא ממאמר חז"ל זה שאין להשתכר, אלא המידה הראויה היא לשתות קצת להיות 'מבוסס' כדי שיוכל להרבות בשמחה, ולהנות גם אחרים. והוא גם ע"פ דרכו של אביו הגדול בספר **עמק הברכה** שמביא לשון רבי **אהרן מלונזיל** (בעל הארחות חיים) וכן מובא בבית יוסף (סי' תרצ"ה) וז"ל:

"שחייב אדם לבסומי בפורים, לא שישתכר, **שהשכרות היא איסור גמור**, ואין לך עבירה גדולה מזו, שהוא גורם לגילוי עריות, ושפיכות דמים, ולכמה עבירות זולתן, אך שישתה יותר מלימודו מעט, כדי שירבה לשמוח".

וכן כתב **רבינו מנחם** (הובא בכסף משנה על הרמב"ם הל' מגילה):

"ולא שציוו חכמים להשתכר ולהגיע לידי נזק, **אלא שישתה יותר מהרגלו** כדי להרבות בשמחה".

וכן נפסק להלכה בשו"ע חייב איניש ל'בסומי' בפריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, ומוסיף הרמ"א:

"ויש אומרים שאין צריך להשתכר כל כך, **אלא שישתה יותר מעט מלימודו דיישן ומתוך שישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי**".

וכמעט כל הפוסקים הדנים בענין תפסו דרך זו של ישתה יותר מלימודו, ואפילו הפרי חדש שהרחיב בענין ודעתו נוטה שהכונה אכן שיש להשתכר, מסיק בסוף:

"ומיהו עתה שהדורות מקולקלים, ראוי לתפוס סברת רבינו אפרים ז"ל, ושלא לשתות אלא מעט קט יותר ממה שמורגל ביום טוב, ובזה יוצא ידי חובתו כיון שכונתו לשמים כדי שלא להכשל ח"ו בשום מקרה רע, וישא ברכה מאת ה'".

וגם **בכתבי האר"י** הק' ותלמידיו שמבואר שם בהרחבה ענין שתית יין בפורים ע"פ סוד כתב בפירוש שיש להתכסם אבל לא להשתכר.

גם בביאור 'עד דלא ידע בין ארור המן וברוך מרדכי', מכיון שכמעט כל הראשונים פסקו שאין הכונה בבסומי באופן של להשתכר, א"כ מה הכונה של 'עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי'. ורבו בזה הביאורים גם בראשונים, ונעתיק כמה מהם.

רבינו מנחם ועוד ראשונים ש'ארור המן' ו'ברוך מרדכי', מכוונים בגימטריא לאותו מספר, וצריך לשתות עד שלא ידע לעשות החשבון: "עד שיסתחרר ויבוא

לידי כך שלא יוכל לחבר דברי שניהם בדקדוק ולהבחין בין ארור לברוך" וכתבו שבקל ואפילו בשתיה מועמת אפשר לבוא לידי כך.

ובמהרש"א בח"א על הגמ':

"המכוון בזה הוא שידע שהכול לטובה, גם הרע המוחלט יש בו תכלית טובה".

וכן איתא בישמח משה (ר"פ תצוה):

דאם שותין בקלות ולא מקיימים 'וגילו ברעדה', אז ההבדל נתראה בגלוי, בין יהודי (הברוך מרדכי) לגוי (ארור המן), ולכן יש להזהר לא להשתכר, דהיינו שיהי' רק "לבסומי", דהיינו שעל ידי שמחת היין יבא לעבודת ה' ובאופן כזה אינו ניכר ההבדל, כי ההבדל הוא רק בפנימיותו דהיינו במחשבה אשר חושב. וז"ל:

חייב אדם לבסומי בפוריא וכו' (מגילה ז:). וכבר צווחו בו קמאי דקמאי כי הוא יוצא מגדר השכל. וכבר אמרתי בזה אשתקד, ועכשיו אני משנה קצת, דהנה אם נשתה בקלות, ולא נקיים וגילו ברעדה (תהלים ב"א), אם כן אדרבה אז נתעורר החטא הקדום, ואנחנו צריכין להתרצות במה שחטאנו, והבן. ואם כן נתקיים גזירתו באמת שהוא מחמיא.

ואם כן ההבדל נתראה בגלוי, וחייב לבסומי, היינו לא להשתכר רק לבסומי, כדי שעל ידי שמחת היין יבא לעבודת ה', ובמה שחטאנו נתקן, עד דלא ידע, ר"ל באופן דלא ידע וניכר בפועל היינו שלא יהא ניכר אם שתה או לאו, רק שנידן במחשבה אשר חושב, והבן זה כי נכון הוא בס"ד, ר"ל אבל לא שיהיה קלות ראש על ידו, כי אז נתעורר חטא הקדום ואם כן ניכר בפועל, והבן זה כי נכון הוא מאד ואמת בס"ד, ורבה הוא להבין דברי חכמים וחידותם.

ואין כאן המקום להאריך יותר בעוד מקורות, כי אין להם שיעור וסוף, וכמעט לא מצינו בשום מקום להאריך דוקא בענין השכרות, וגם אלו שנקטו בזה, כתבו בחיוב זה בשפה רפה, ולצד זה הרחיבו הרבה בגנות ההוללות והקלות ראש וכו'.

ולגבי הטוענים שראו אצל צדיקים שהיו שותים הרבה, וגם יש האומרים בשם צדיקים שהיכן שכתוב הלשון חייב צריך להיות במסירות נפש, כמה תשובות בדבר, ראשית, אין בודקין מן המזבח ולמעלה, ואין לנו להידמות למעשיהן של הצדיקים שהיו כל ימיהם במסירות נפש לטובת כלל ישראל, ומוטב שיידבק בדרכיהם הטובים של הצדיקים מה שעשו עבור

כלל ישראל, ובעבודתם הקדושה, והמציאות מוכיחה שאלו השותים לשכרה ברובם אין מתענים בה"ב ואינם מפקירים עצמם עבור כלל ישראל. ועוד זאת שמעולם לא ראינו שיצאה תקלה על ידם על ידי זה, שהפסידו איזה מצוה או שהזיקו לאיש וכד'.

ואע"פ שיש מקומות שהיה נהוג ענין זה להרבות במשתה בפורים, נהרא נהרא ופשטיה, ואולי יש שם מנהיגים שלוקחים אחריות על עצמם ועל קהילתם בענין זה, ואין לנו לפרש ולתרץ מה שאצל אחרים (ובפרט שאינם הולכים לשתות 'שם') בשעה שיש לנו מסורת ברורה בענין זה וכדלהלן, וביותר, שב"ק מרן אדמו"ר שליט"א במפורש אינו נוטל אחריות בזה, ומתנגד בכל תוקף להרבות בשתייה בפורים (ומכ"ש בשאר ימות השנה).

ומסורת רבותינו הק', הנה ידוע המכתב שכתב רביה"ק רבי מאיר מקרעטשניף זי"ע לבנו הרה"ק ר' איתמר זי"ע אחר חתונתו שחלילה לא ישתה שום משקה המשכר בפורים וצייין לו שיעיין בספר עמק ברכה מש"כ בזה.

גם ידוע שהיו רבוה"ק שותים שיעור ידוע, ולא הוסיפו על זה, ולא היה לזה שום שייכות במה שהיו לפעמים מבוסמים במשתה היין ושוליה"מ, כאשר היה העובדא אצל רביה"ק הרזא דשבת זי"ע באותה שנה שלא שתה כלל והיה מבוסם כמו בכל שנה.

גם רבינו הק' זי"ע, אע"פ שהיה מבוסם במשתה היין, היה שותה רק השיעור הקבוע והידוע, והיה רע בעיניו כאשר באו לפניו שיכורים במשתה היין ושוליה"מ, והיה מצוה להרחיקם מעיניו, ובימי חורפו ותקיפותו של רביה"ק בכפר עטה, היה חדר שנתייחד לכך והיו מעמיד שומרים, וכאשר אך הגיע אחד לביהמ"ד שהיה שיכור היו מיד לוקחים אותו לאותו חדר והיו כובלים אותו למיטה עד שהיה מתפכח מיינו, ולא היה מציאות שיהיה שיכור בבית המדרש.

וכן כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בכל השנים מדבר ומתרעם על כך, ואין לנו אלא דבריו הבהירים בכמה הזדמנויות וקצת בהרחבה בסעודת ר"ח אדר תשפ"ג:

וזאת למודעי, כבר אמרתי הרבה שיש מכתב של זקני הרבי ר' מאיר'ל מקרעטשניף זי"ע שכתב הדרכה לבניו, ולא היה זאת הוראה לכלל הציבור אלא לבניו שהיו כולם במדריגות גבוהות והיו להם מוחין גדולים וקיימו מצוות ה' בשלימות, וכותב שם כי ח"ו חלילה וחלילה לא לשתות באופן שיוכל להביא חלילה לקלות דעת, וללמוד את הספר עמק ברכה לאביו של השל"ה הקדוש, אשר שם מבואר (בדיני פורים) כי מה דאיתא בשו"ע (סי' תרצ"ה ס"ב) 'חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע' לא ניתן לאנשים כערבנו, ואנו איננו מחויבים בזה, ומאוד מעורר ומעודד שם שלא לשתות שום משקה המשכר, והדברים אמורים בפרט לבחורים.

וכידוע שהרה"ק **מבעלזא** זי"ע היה ירא שמים גדול, והלוואי שאנו היינו זוכים לנקודת יראת שמים אחד מני אלף ממה שהיה להרה"ק מבעלזא זי"ע, אשר קיים את כל התורה כולה במסירות נפש ממש, כל מצוות התורה וכל מנהג וכל עניין, וכמו שהתפאר בעצמו על השנים הקשות של המלחמה כשהיה נע ונד ועבר הרבה יסורים קשים כמה שנים, ואמר כי ב"ה ולא היה מנהג ישראל אחד שלא קיים במשך כל הזמן, **ואאמור** זי"ע היה אצלו כמה פעמים בפורים, כי עד שעבר לכפר עטה היה גר שלש שנים בעיה"ק ירושלים ושם אחז פורים דמוקפין, והרה"ק מבעלזא זי"ע היה גר בתל אביב ואחז פורים דפרוים, ולכן בשלש שנים אלו היה נוסע ביום הראשון של פורים אל הרה"ק מבעלזא זי"ע ואח"כ כשחזר משם היה עורך את יום הפורים שלו בט"ו.

וכשהיה בשולחן הטהור של הרה"ק מבעלזא ראה כיצד ערך את הפורים מיש, ועשה שני דברים לקיים את ההלכה של 'לבסומי', דבר ראשון היה שהכניסו לו צלוחית עם יי"ש ולקח את החלה ומבל ביי"ש, וזה היה לכבוד פורים כי לא עשה כן בפעם אחר זולת פעם אחד בשנה, והדבר השני כי הנה דרכו היה לעשות תמיד קידוש רק על מיץ ענבים וגם לחיים היה אומר על מיץ ענבים, וכך היה הסדר שמזגו לו כוס של מיץ ענבים וטעם הרה"ק זי"ע קצת ממנה ואמר לחיים והתחיל לומר תורה, ובפורים עשה גם כן כך שלקח כוס של מיץ ענבים וטעם ממנה קצת ואמר לחיים, ואח"כ חזר ולקח הכוס ואמר בנעימות ובכת שחוק 'הרי פורים היום' וטעם עוד קצת מהמיץ ענבים, ובזה קיים מצוות משתה בפורים בטעימה קצת מהמיץ ענבים, ועל זה אמר שלא עבר על שום מנהג ממנהגי ישראל, ואנו היינו מתברכים שיהיה לנו נקודה של יראת שמים כמו שהיה להרה"ק מבעלזא זי"ע, ועם כל זאת היה הוא יכול לצאת ההלכה בשו"ע בזה.

והנה כל הענין של משתה בפורים הוא כדי לזכות להגיע לבטל את הדעת הגשמית ולהגיע לדעת הרוחנית, כמבואר בכל ספרי החסידות שזהו התכלית של 'לבסומי בפורי' כדי להגיע לבחינת 'עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי', דהיינו לבטל את הדעת הגשמי ולהגיע לדעת העליון, וכמו שיש כמה דיבורים של **אאמור** זי"ע על זה וכידוע ומבואר בכל הספרים הקדושים.

וכמוכן שאנו בעלי מוחות קטנים וברי דעת מועטה הדברים ברורים בלי שום ספק שבזמנינו ובדורותינו אין יכולים להגיע לבחינה זו, ואין לחיות בדמיונות וכמו שקוראים במגילה 'אל תדמי בנפשך', וזהו אחד מהיסודות של המגילה לא לחיות בדמיונות, ולא ירמה האדם את עצמו שהולך לשתות בפורים כי הוא רוצה להגיע לדעת העליון שלא יהיה מעורב בו טוב ורע וישיג את הטוב לבד, כי דמיון זה הוא

כולו שקר מראשו ועד רגליו, ובאמת הבעל דבר מצא זמן שיוכל להלביש עליו את התאוות רעות ואת הפחזנות ואת שפלות הדעת.

לאחרונה יש מיץ דיבור בין הבחורים ובין האנשים שצריך קצת זיך ארוים געבן, אבל באמת זעקה גדולה ומרה יהיה כשיוציא את עצמו כי אז רואים כולם מה יש בפנימיות שלו ובמה הוא אוהז, שכל המשתה אין בזה שום משמעות רוחנית אצלו, ומתגלה שאין כוונתו שרוצה לקיים את כל התורה ולכן מוסר נפשו לשתות, ורואים זאת בכל שנה בשנה בעו"ה, ויעזור ה' שהשנה נישמר מכל רע, אבל מדי שנה בשנה ראו שיצאו מכשולות גדולים הן באידישקייט והן בגשמיות מהשכרות, שהיו אנשים ששתו ואיבדו אז את חייהם או את השכל שלהם ונשארו לשכב כל השנה בבלי דעת וכדומה לזה, והם דברים המצויים מדי שנה ושנה ממש ה"י.

ובגמרא איתא (מגילה ז:), רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי, איבסום קם רבה שחמיה לרבי זירא, למחר בעי רחמי ואחיה, לשנה אמר ליה ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי, אמר ליה לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא, רואים שכבר אז בזמן הגמרא כיוון שראו שהגיע למצב של סכנה לא רצה לעשות עוד סעודת פורים כי אמר לאו בכל יומא מתרחיש ניסא, וזהו סימן שאם מגיעים למצב של סכנה אין חובה לקיים מצוות עד דלא ידע ואסור לעשות כן.

ואין הכוונה רק לאסונות שהזכרתי למעלה, אלא יכול להיות שמתגלה אז עליו דברים אשר לא טובים המה, ועד עתה לא ידעו מה נעשה איתו והיה נראה כאדם כבינוני או אפילו קצת יותר טוב מזה, אבל כשהוא שתוי רואים מהו באמת, ומאמר השגור בפי העולם לומר על אחד שמסר אינפארמאציע רעה כששאלו אותו על שידוך וכדומה שהוא שחט את האדם הזה (ער האט אים געשחט'ן), וזהו גם כן נכלל בקם רבה ושחמיה לרבי זירא, שעל ידי המשתה הוא יכול להישחט כי אינו יכול לדעת אלו דברים יצאו ממנו ומה יתגלה עליו.

ואני ראיתי בעיניי כאלו שהיו נקראים אנשים טובים באמת, ובפורים כטוב ליבם ביין חטפו מאכלים ביד שמאלם ואכלו בלא ברכה, ובזה נתגלה פנימיותם שכיוון ששתה קצת יין מיד אישתמי בחמרא, ולב יודע מרת נפשו כמה שצריך עוד הרבה ישועה על נקיות פנימיותו, וכדי שלא יתגלה קלונו צריך להישמר שלא יתגלה פנימיותו.

וביום הפורים יש עבודות גדולים ורבים שיכולים לזכות על ידם להרגיש התרוממות והתעלות ושמחה אם מתכוונים לפורים כראוי, והכוסית יין או יי"ש

אינה מביאה את התוצאה של שמחה כמו שמביא אם לומדים את כל הספרים הקדושים הפותחים את הלב והמוח מה שיכולים להועיל ביום הפורים.

עד כאן דברי קדשו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א (בסעודת ר"ח אדר תשפ"ג). ומן הראוי היה להסתפק בדברים אלה, ואין מה להוסיף עליהן כלל וכלל, אך כדי לסדר את הדברים שיהא כשולחן ערוך המוכן לאכול לפניו, נרחיב קצת בתוצאות וההשלכות החמורות תקלות ומכשולות שכל אחד יכול לראות בעיניו המתרחשים בעת שכרות, ובפרט שנכשל בביטול מ"ע דאורייתא ומצות דרבנן, ועובר על לאוין דאורייתא, ועל דרכי המוסר ויראת השם, וחלק ממכשולות אלו מצויים גם אצל כאלו שאינם מן הגסים והפשוטים, אלא אצל אברכים שהם בד"כ יראי ה', אך טועים בחשבונם לחשוב שלא יצא תקלה על ידם, ולמעשה היין מסמא את עיניהם.

וע"פ הכלל של מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה, ואם השתיה היה מצוה גמורה כמו שהם חושבים אם כן התוצאה של השתיה היה צריך להיות ג"כ מצוה, והנה אנו רואים שרבים נכשלים בעבירה אחר שהם שותים.

פשוט וברור שיש גם 'ערליכע אידן' ששותים כדת וכהלכה, ע"פ חשבון מדוקדק כמה שיכולים לשתות בלי להיכשל ח"ו, בדאורייתא או בדרבנן, אך אין לנו להוציאם מהכלל, והחכמים בגזירותם שלא לתקוע בשופר בר"ה שחל להיות בשבת ושלא ליטול לולב בא' של סוכות שחל בשבת, וביטלו מצות עשה דאורייתא בגלל החשש שעמי הארץ יכשלו ויעברו על איסורים דאורייתא של הוצאה מרשות לרשות, כללו בתוך גזירותם גם את אלו שלא היה שום חשש שיכשלו (חוץ מהכהנים בביהמ"ק), בודאי שיש לכלול בגזירה זו גם כאלו שיודעים לשתות בחשבון מדוקדק, ע"מ להציל יהודים אחרים ממכשולות שלא לעבור על איסורים דאורייתא ודרבנן.

מאוד מצוי בין אלו השותים, שמבטלים מצות ברכת המזון, שהיא מדאורייתא, וגם המדקדקים במצוות לפעמים נרדמים תוך כדי הסעודה לכמה וכמה שעות, וכשמתעוררים כבר אינם יכולים לברך, או לפעמים מקיאים את כל סעודתם, ונכנסים בשאלה האם יכול בכלל לברך ברכת המזון.

והנה חכמינו ז"ל התירו לחלל שבת ולעבור על עוד איסורים של מאכלות אסורות וכד', כאשר באו לספק פיקוח נפש. ואנו רואים בכל שנה ושנה בתפוצות ישראל שאנשים באים לכדי פיקוח נפש כתוצאה מהשכרות, וכמעט בכל שנה יש מציאות שאנשים רח"ל מתים מזה או ניזוקים באופן קשה, ומי התיר להכנס לספק הזה?, הן על עצמו והן על אחרים, וכאשר ראינו אך בשנה שעברה כאן בשולה"ט של רבינו איך שאברך חשוב אחד השתכר ועלה על השולחן ונפל והזיק לאחד שישב אצל השולחן עד כדי שנזקק להיות כל הלילה

בבית הרפואה. וכמובן שאלו הבאים מביתם בשכרות שהולכים ברחוב ומכניסים עצמם ממש למצבים של סכנה ר"ל.

ולא נכלה מלדבר בעניינים שבין אדם לחבירו שנכשלים בהם בשעת שכרות.

קודם כל, כל התכלית של השתיה בפורים היה כדי להרבות בשמחה ולשמח לבכם של עניים ואביונים, ותחת זאת אלו המשתכרים בביתם, ואחר אשר בני ביתו יגעו ומרחו והכינו סעודה גדולה כראוי וכיאות, ולפעמים אף הזמין אורחים לסעודה, והוא טובע בכוסו ונחרבה כל הסעודה וכל היגיעה שיגעו ב"ב, והאורחים נשארים רעבים, ובעל הבית מקפץ ועולה ומקפץ ויורד ומנפץ כל הכלים ומקלקל כל המאכלים, ועובר על לא תעמוד על דם רעך של ב"ב, ולפעמים ב"ב ובניו ובנותיו הקטנים עומדים בושים ונכלמים חלים ורועדים כמבכירה, ואינם יודעים כיצד יסתיים מחזה זה, ולפעמים היה הכונה לצאת אחר הסעודה להורים או לשולה"מ וכד', ואינם יכולים לצאת מהבית אם מרוב בושה, ואם שצריכים להישאר בבית לשמור על הבעל הבית שלא יחנק מקיאו, ועוד שלפעמים צריך לנקות אחריו, ומי התיר לו להביא עצמו למצב כזה שמקום לגרום שמחה, גורם צער ויגון לב"ב ולבניו ובנותיו הקטנים.

ויש אשר עדיין יכולים להלך על רגליהם בכוחות עצמם, או בעזרה קצת של אחרים, ומגיעים לבית המדרש ואז שותים עוד, ומקיאים במקום ציבור, על המדריות או בפאליש או בבית המדרש, ואז כל הציבור צריכים לסבול על ידו, עד שמגיע בעל מסירות נפש ומנקה אחריו, ומה חטאו ופשעו של זה שצריך להיגעל ולעמוד על נפשו בגלל שהוא רצה לשתות יתר על המידה?. ולפעמים ימעד ויפול על חבירו ויזיקנו, והוא דבר ששכיח מאוד.

וחמור מכך, שלפעמים באים לידי עבירות חמורות של שפיכות דמים רח"ל, שמבייש את חבירו וכדו', או שמזיק בידיים בהרמת יד ח"ו, ובזאת נעמיד הכלל, שבשעה שכן אדם משתכר אינו יותר "בעל הבית" על עצמו, (מלבד מקרים נדירים של 'אויסגעארבעטע אידן', שיודעים לשלוט על עצמם ורצונם גם בעת שכרות), והנה אין הפקר, ואם הוא לא 'בעל בית' נעשה היצה"ר 'בעל הבית', כי זה בדיוק ההזדמנות שלו למשכו ברשתו ולהכשילו.

והמציאות תוכיח שיום אחרי הפורים רבים המה אשר מתחרטים, ומכים על חטא, על הצער שגרמו לבני ביתם, על ההיזקות שעשו, על השטותים שדיברו, על המצוות שביטלו, ועל העבירות שהם עברו, ואם היה השתיה שלו 'מצוה', איך נמשך מזה כ"כ הרבה צער ועגמת נפש, חטא ועון?. וע"פ רוב אם היה לאדם הזדמנות לחזור ולראות כל המחזות איך שהיה נראה בעת שכרותו, ולשמוע כל הדיבורים שדיבר בעת שכרותו, היה נודר נדר על דעת רבים שלעולם לא ישתה משקה המשכר.

וכמובן שכל אחד יאמר שכל הנ"ל דברים נכונים, אך הוא יוצא מן הכלל, והוא יודע לשתות כדת וכהלכה וכו', אך האמת היא שהינם אחד מאלף, כי אצל כל אחד יש את הגבול שאחריו

אינו יכול לשלוט על עצמו עוד, וכאשר שותה יתר על המידה שלו פתאום רואה אחד שמחזיק סידור או תהילים ונדמה בעיניו שמחזיק 'כלי' ומתחיל להכות ולבזות על לא עוול בכפו, או פתאום הוא רואה אחד שיש לו איזה 'חשבון' ישן איתו וזה מוציא אותו מכליו, וכאמור לעיל שהיצה"ר יושב ומחכה מתי תבוא הזדמנות זו לידו להכשילו, ועוד שאם הוא אברך 'חשוב' אז זה בכלל 'מציאה' גדולה עבור השטן להוכיח 'הנה נתגלה האמת' וזה אין בידו לא תורה ולא יראת שמים, ו'הראיה' שכאשר מתפתה מיינו רואה צל הרים כהרים וסידורים כ'כלים'.

על כן הבהיר כ"ק אדמו"ר שליט"א שיש לנקוט כהכרעת הפוסקים שהמידה הראויה הוא שיש לשתות יותר מלימודו, והיינו, אחד שלא שותה יין כלל ועושה קידוש על מיץ ענבים, ישתה כוס אחד יין ובזה יצא ידי חובתו, ואם עושה קידוש על היין אזי ישתה שני כוסות יין, שזה יותר מלימודו, וכן על דרך זה, (ואם יבוא אחד ויאמר שבד"כ הוא שותה צלוחית שלימה של יין בסעודה, התשובה לזה היא שיפסיק מיד ממנהג מגונה זה!).

וכאשר בא לבית מדרשינו ולמשתה היין ושולחן המהור, כפי הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א, אין לו לבוא אלא כשהוא בפיכחות גמורה, ואפילו לא במצב של 'מבוסס', ולא יצער את רבינו שליט"א ולא את הציבור ח"ו, וכפי שהיה נהוג אצל רביה"ק זי"ע יעמידו אי"ה שומרים גיבורים שיכלאו אותו תומ"י עד אשר יתפכח מיינו.

והשי"ת ינחנו במעגלי צדק למען שמו באהבה, שלא יצטרכו לבוא לידי נסיון ובזיון, אלא לנצל את הימים האלו כדת והלכה לעלות ולהתעלות בדרכי ה' הישרים, ולהשפיע השפעות גדולות ברוחניות ובגשמיות לכלל ולפרט אכ"ר.

